

03 — GLJIVA DEMON I GLJIVA DEMODE

— Ima li šta ukusnije od ovih žutih gljiva koje se, ni od kuda, stvoriše na našoj livadi? — pitao se pastir pred kim pade šareni meteor.

— Šta to bi? — zagrcnuo se — Možda je palo nešto još ukusnije? Ne smem da izvidim. Osmotri ti ljubavi — obratio se ovčici pink vune.

— Kukavice! — Ukori ga ovca stara, ružičaste majka — Em što ne priznaješ da voliš je pred ljudima i ne ženiš je posle tol'kih noći, nego je i šalješ da nanjuška zlo!

— Ne mešaj se mama! Njušio bi i on da njušku ima. Dokle ćeš ga mrzeti samo zato što pripada inferiornoj vrsti? Nema čet'ri noge i sposobnost blejanja, pa? Neka je i čovek, ja ga volim — zableja Rozika i zanjuška meteor s rupom koja je, trenutak kasnije, usisa.

— Beee!? — uznemiri se stado.

— Čemu život sada? — zajeca pastirče.

— Bež'mo! Progutaće i nas — predloži pas čuvar pa razvi krila u takav opseg da na njih stadoše pastir i tuce ovaca. Leteli su sve do duge u koju džukac lupi glavom.

Do crvene pečurke na brdu kornjača je dopuzala sporo. Od pečurke kao maratonka. Dosankala se niz padinu do mužjaka iste vrste. Tipa, što je jeo samo gljive drečave.

— Da sam mogla došla bih i brže. Mnogo sam te željna.

— Ne može to tako! Dogovorili smo se da dolaziš češće. Očekujem te jednom u deceniji, a ima te dva, tri puta na vek. Uz to si se zapustila

mila. Nemaš ni trista, a izgledaš ko da su ti bar četiri berze. Gracionozna nisi. Kućica ti više ne miriše.

— Ma kako sam došla mogu i da odem!

— Ostani sad — naskoči joj mužjak preko oklopa — Kakva da si, šteta da se baciš. Tri pokreta napravio nije, već oseti teško probadanje. Na kućici ljubavnice, narasle su bodlje.

— Ne treba ti da bodeš mene! — urlikao je. Ne samo da su bodlje ženke bivale sve oštrije nego joj i glava posta posve ježevska.

Ženka nije želela partnerovu smrt. Htela je da ga otrgne i spasi, al' uživanje koje je prožimalo svaku bodlju na koju je nataknut, bilo je pre-dobro. Oduvek se osećala kao jež, zarobljen u pogrešnom telu. Ni slutila nije da bi joj se želja za metamorfozom, mogla ostvariti u naletu strasti. No, bilo je logike. Tokom parenja je najopuštenija, a tad podsvest, sa svim svojim željama ispliva do površine realizma.

Do ravnice, sa koje juče odleteo je pas sa stadom i pastirom, dopuza siva, neugledna zmija. Uvijala se oko žute gljive tako da se načisto zamrsila. Po odmrsku vrati se u leglo familije ne primećujući da se sva pozlatila.

— Ne može to tako! — buniše se zmije — Mi smo vrsta koja boje ne menja!

— To je provokacija! — reče zlatne svekrva — Usmerena direktno protiv zmijskog cara. Ni vladar nije zlatan, a ti bi da si, anonimuskinjo!

— Ne želim provokaciju. Samo odmor hoću — branila se zlatna.

— U našem leglu nećeš se odmarati! — zasikta sto zmija — Uostalom pored koga bi i ležala? Zna se da zlatno nose lake ženke. Spavanje kraj tebe, uništilo bi svakom reputaciju. Odlazi iz našeg legla kurvo! —

napaše je sustanari. Počeše da je razvlače i vuku, ali zlatna je bivala sve veća i teža.

— Šta se zbiva?! — zapaniče puzilice koje su listom volele mirisanje gljiva, a zlačana, kojoj bi muka, izbaci iz sebe meteor. Onaj, što je juče proždr'o Roziku.

— Odkud to u meni? Progutala nisam! — pravdala se ponovo siva.

Crvenim pečurkama s vrha brda približavao se mlad pekar Danilko.

— Prezirem gljive — uveren je mladić. — Zašto li ih narod traži? Nije li lepše kad u testu nađeš meso, i kačkavalj? Kakva su uopšte stvorenja te gljive? — probao je jednu — Ni životinje ni biljke već glume neku neutralnost. Kao da je o reč o ratnoj politici. Ovu ću detaljno izrendati pa na sitno stavljati u testo. Mnogo mi je antipatična — počeo je s čupanjem Danilko, al' s prozora velike pečurke izađe plav stvor i pogodi ga strelicom u srce.

— Dalje od mog doma Gargamele! Kol'ko god da menjaš formu, uvek te prepoznam!

— Pečurke su vam još uvek staništa? — držao je ranjeno srce mladi pekar — Zar se ne preseliste u Njujork? — beše poslednje što kaza.

— Dovoljno je! — zaključí Elesdijak — Draga komisijo, upravo smo analizirali rad dva duha. Oba su, u poslednjem životu bile žene, zle u meri da niko nije molio za njih. Pošto ih nijedna organizovana posmrtna sfera nije primila, obe su, lutajući besciljno, izrazile želju da pristupe nama, grupi demona, zaduženoj za kreiranje opijata. Zadatak Elene bilo je kreiranje nove vrste žutih pečuraka sa osmišljavanjem halucinacija i svih štetnih efekata. Magda je isto radila sa crvenim gljivama

na brdu. Kreacije su vam, drage moje, bile vrlo originalne. Ipak komisija, sastavljena od demona, kreatora marihuane, ekstazija, kokaina, heroína i LSD-ija, bila je jednoglasna. Samo jedna od vas je zadovoljila i ona će dobiti status demona. Pobjednica je — napravi dramsku pauzu Elesdijak — Elena, kreatorka žute pečurke. Čestitam!

— Hvala! — presrećan je duh plavuše.

— Kako je to moguće?! — zajeca poražena — Ja sam ih drogirala jače! Svakom opijenom i krv je potekla! Usled jednog zalogaja moje gljive, jelen je mislio da rogom Mesec probada! Mahovina je na ptici rasla. Pekar zatripova da od štrumfa strada. Kornjača mi, jebala je ježa, a misliš oboje da je druga kornjača. Toliko bola i smrti nanesoh. Zašto da izgubim? Želim da budem deo vašeg tima — zaridala je duhica vatrene kose. — Moje halucinacije imale su nit i jaku fabulu. Kod Elene motiv se ponavljao! Svako kog drogira njena gljiva vidi isti šljokičast meteor. Pastir voli ovčicu pink vune? Pseća krila? Šta je to? Barbi kutak? KičERICA.

— Žao nam je Magdo. Naš sud je konačan. Nisi zadovoljila komisiju. Mislim, onaj štrumf, pa kornjača jebe ježa? Idi molim te. Možda si ih drogirala jače, al' Elena im je mozgove oštetila trajnije. Ona će dobiti status demonke, a ti ćeš ostati običan izgubljen duh do daljnjeg. Uskoro ove krajeve posećuju kreatori virusa i raznih bolesti. Možda ti demoni u tebi nađu potencijal. Zbogom — napustiše svi tužnu Magdu.

— Presrećna sam zbog novog statusa. Demonima očigledno više vole plavuše — grlila je Elena šefa komisije — Za gubitnicu mi jedna stvar neće biti jasna — slegnu ramenima Elesdijak — Odakle joj ideja da je puka krv demonskija od motiva sa estrade?